

The bursaries, which are being presented today for the first time, are funded from the income generated by these two books. These bursaries will be presented every year.

On behalf of my father, I and all my family want to express our deep gratitude. We especially want to pay tribute to the extraordinary courage of all the Cretan men, women and children who, in so many ways and over so many years, acted in defiance of the Nazi occupation of WWII. There is no doubt at all that my father's missions could not have succeeded without the brave protection of the Cretan people. I want to thank the *andartes* and the hundreds of men, women and children who helped him. They welcomed him with a warmth, hospitality and generosity which were unmatched in the whole of his life. And in just the same way you have welcomed me.

Also, on behalf of my father and all my family, I seek to express deep sorrow for the unimaginable suffering and death, which followed these missions, of so many Cretan people at the hands of the Nazis. The scars and suffering continue to this day. It is impossible to express our profound and lifelong regret; the words simply do not exist.

I am therefore hugely grateful to Professor Stephanou, and all his colleagues, for giving me this opportunity to express all these things, even in such a small and inadequate way. The bursaries, which bear my father's name, are not intended to honour him but, in his name, to honour *you*; now and in the future.

At the same time, it is profoundly heart-warming for me to know that he will, in the future, be linked even more deeply to Crete.

So I am delighted to be here this evening to congratulate Sifis Psaroudakis, Emmanouela Tzayaki and Evangelia Dimitrakaki on their tremendous achievements.

At this time, which is once again a very uncertain and difficult moment for your country, you are its future.

Εμμανουέλα Τζαγάκη (Τμήμα Φιλολογίας) – Αντιφώνηση

Αξιότιμε κύριε πρότανη,
κυρία κοσμήτορ,

κυρίες πρόεδροι των τμημάτων,
κυρία Bullock,
αγαπητοί παρευρισκόμενοι,

Θα ήθελα να εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες για αυτή την τιμητική διάκριση. Πιο συγκεκριμένα, θα ήθελα να ευχαριστήσω την καθηγήτρια κυρία Αθηνά Καβουλάκη, η οποία επόπτευσε με ιδιαίτερη επιμέλεια και επιστημονική ακρίβεια την εργασία μου, καθώς και τον Τομέα Κλασικών Σπουδών αλλά και γενικότερα το Τμήμα Φιλολογίας που επιβράβευσαν την προσπάθειά μου. Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλω στην καθηγήτρια κυρία Λουκία Αθανασάκη για τις συμβουλές, την ενθάρρυνση αλλά και την έμπνευση που μου παρείχε από την αρχή των σπουδών μου και μου παρέχει μέχρι και σήμερα. Τις πιο θερμές μου ευχαριστίες θα ήθελα να εκφράσω στην κυρία Bullock για το τιμητικό αυτό βραβείο, ένδειξη στήριξης και προαγωγής των ελληνικών γραμμάτων και πολιτισμού, σε μια περίοδο που βάλλονται από παντού. Προσωπικά, δεσμεύομαι να φανώ αντάξια των υψηλών προσδοκιών σας.

Σας ευχαριστώ πολύ!

Ευαγγελία Δημητρακάκη (Τμήμα Φιλολογίας) – Αντιφώνηση

Κυρίες και κύριοι,
αγαπητοί φίλοι και συγγενείς,

Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας προσωπικές σκέψεις και συναισθήματα, που με κατακλύζουν σε ό,τι έχει σχέση με το βραβείο προς τιμήν του William Stanley Moss. Λόγω της φύσης του συγκεκριμένου βραβείου και της σύνδεσής του με το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και τους αγώνες των Κρητικών, θεώρησα σχεδόν υποχρέωσή μου να δηλώσω συμμετοχή ως υποψήφια, ανεξαρτήτως αποτελέσματος. Ίσως να αναρωτιέστε γιατί... Ως εγγονή ενός από τους αντάρτες που έδρασαν στον Ψηλορείτη κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής, νομίζω ότι είχα καθήκον να το κάνω!

Ο Αλέξανδρος Πλατύρραχος από τις Κουρούτες Αμαρίου Ρεθύμνου, ο παππούς μου, ήταν αυτός που μας διηγούνταν ιστορίες από την περίοδο

της Εθνικής Αντίστασης τα καλοκαίρια που καθόμασταν κάτω από τη λεμονιά στην αυλή του σπιτιού του. Φανταστείτε δύο παιδιά (εμένα και τον αδερφό μου το Γιώργο) να κρεμόμαστε από τα χείλη του. Και αργότερα δύο εφήβους να τον ακούνε με ενδιαφέρον και να περιμένουν με γουρλωμένα μάτια να τους πει τη συνέχεια των εκάστοτε περιπετειών του.

Σ' αυτές τις ιστορίες βέβαια πρωταγωνιστής δεν ήταν μόνο ο παππούς μου. Συμμετείχαν και τα αδέρφια του: ο Γιώργης, ο οποίος φυλακίστηκε και βασανίστηκε από τους Γερμανούς, και ο Χαρίδημος, ο οποίος αγωνίστηκε, αν και ήταν μόλις 16 χρονών. Από την άλλη, οι γυναίκες της οικογένειας, η Πόπη και η Μαριολένη, δεν έμειναν αμέτοχες. Έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωή τη δική τους και ολόκληρης της οικογένειας, εφοδιάζοντας τους αντάρτες στα βουνά με ρούχα και τρόφιμα, αλλά και υποθάλποντας άλλους αντάρτες μέσα στο σπίτι τους. Και δεν ήταν φυσικά μόνο αυτοί. Οι αγωνιστές ήταν πολλοί σε όλη τη χώρα.

Νομίζω όμως ότι αξίζει να σας εκμυστηρευτώ και κάτι ακόμα: την ίδια συγκίνηση και το ίδιο ρίγος, που αισθανόμουν από τις αφηγήσεις του παππού όταν ήμουν μικρή, αισθάνθηκα και όταν μου ανακοινώθηκε ότι είμαι μία από τις υποψήφιες που επιλέχθηκαν για το βραβείο. Ενημερώθηκα στις 25 Μαρτίου, δηλαδή την ημέρα της ονομαστικής μου εορτής, και μάλιστα ενώ βρισκόμουν στο σπίτι του παππού μου, στις Κουρούτες. Απλή σύμπτωση; η μοίρα; ο Θεός;

Επομένως, καταλαβαίνετε το ιδιαίτερο συναισθηματικό βάρος που έχει για μένα η συμμετοχή μου και μόνο ως υποψήφιας για το συγκεκριμένο βραβείο. Το αφιερώνω λοιπόν σ' εκείνον, στη μνήμη του και στους αγώνες του. Στις θυσίες του ίδιου και των υπόλοιπων ανταρτών, θυσίες οι οποίες δεν αναγνωρίστηκαν ποτέ σε αρκετούς από αυτούς! Και για εκείνους που μπορεί να συγκινούνται, να δακρύζουν, ή ακόμα και να δυσανασχετούν ακούγοντας αυτά τα λόγια: ξέρετε και ξέρουμε όλοι πολύ καλά ότι η αναγνώριση οποιουδήποτε είδους δεν ήταν αυτό που επεδίωκαν. Η πρώτη και μοναδική τους σκέψη ήταν η πατρίδα τους.

Κι όχι επειδή ήταν συνηθισμένο ή εύκολο αυτό που αναλάμβαναν. Όπως έλεγε και ο παππούς μου, «Εβίτα (έτσι με αποκαλούσε), ήτونه δύσκολη η ζωή των ανταρτών. Εμείς επαλέψαμενε, αγωνιστήκαμε για την πατρίδα, όι ψόματα». Συνήθιζε επίσης να λέει: «Αυτές οι εποχές ήτونه πάρα πολύ δύσκολες, γιατί υπήρχε και φόβος και δυστυχία». Χαλούσαν λοιπόν τη βολή τους κι έπαιζαν κορώνα-γράμματα τη ζωή τους, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι θυσιάζονται! Το ήθος τους όμως δεν τους επέτρεπε να αρκεστούν σε τίποτα λιγότερο. Αυτό τουλάχιστον οφείλουμε να τους το αναγνωρίσουμε.

Θεωρώ λοιπόν ότι έχοντας ως πρότυπο ζωής εγώ τον παππού μου, τον Αλέξανδρο, κι ο καθένας από εμάς το δικό του Αλέξανδρο, έχουμε καθήκον να φανούμε αντάξιοι του ήθους και των αρετών τους.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να ευχαριστήσω την επόπτρια καθηγήτριά μου, κυρία Ιωάννα Κάππα, για τη βοήθειά της καθόλη τη διάρκεια των σπουδών μου. Επίσης, ευχαριστώ την καθηγήτρια κυρία Έλενα Αναγνωστοπούλου, καθώς η εργασία που αξιολογήθηκε για το βραβείο πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του δικού της σεμιναριακού μαθήματος και υπό τη δική της καθοδήγηση.

Κυρίως όμως θα ήθελα να ευχαριστήσω την κυρία Gabriella Bullock, η οποία αθλοθέτησε το Βραβείο Stanley Moss, όχι μόνο λόγω της χρηματικής της προσφοράς (η οποία αποτελεί σημαντική βοήθεια για τις σπουδές μου), αλλά και γιατί έτσι αναγνωρίζει τους αγώνες και τις θυσίες του πατέρα της και μαζί του όλων των δικών μας ανθρώπων. Οφείλουμε ευγνωμοσύνη στην οικογένειά σας, γιατί όπως πριν 71 χρόνια ο πατέρας σας προσέφερε τα μέγιστα στο λαό της Κρήτης, έτσι κι εσείς σήμερα τιμάτε τους Κρητικούς με το δικό σας τρόπο! Μα πάνω απ' όλα θέλω να σας ευχαριστήσω, γιατί με την αφορμή του βραβείου θυμίσατε σ' εμένα τουλάχιστον (ελπίζω και σε άλλους) ότι δικαιούμαστε να είμαστε υπερήφανοι απόγονοι εκείνων των αγωνιστών, υπερήφανοι Κρητικοί, υπερήφανοι Έλληνες.

Σας ευχαριστώ.

Ιωσήφ Ψαρουδάκης (Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας)
– Αντιφώνηση

Κυρίες και κύριοι,

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά την κυρία Gabriella Bullock. Το βραβείο αυτό με τιμά ιδιαίτερα ως ερευνητή. Θα ήθελα επίσης να ευχαριστήσω τον επόπτη της διατριβής μου, κύριο Δημήτρη Κυρίτση, για την υποστήριξή του όλα αυτά τα χρόνια.

Ευχαριστώ.

